

ליל שבת קודש פרשת משפטים ה'תשס"ט

היות שמוהרא"ש נ"י אך חזר מארץ ישראל בערב שבת בבוקר לכן לא התאספנו יחד בליל שבת קודש אחר הסעודה.



בוקר שבת קודש פרשת משפטים ה'תשס"ט

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מחיגר מעשה ג' דף ע"ח, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, ונפטר החכם, והלך הספר בירושה ובא לבן בנו, והיה לו כח להשתמש בו בקדושה, רק שהיה לו אמונה בהשם יתברך, ולא היה משתמש בו, כאשר צוה הזקן, כי זהו מדריגה גדולה מאד, שאף על פי שיש לאדם כח להשתמש בספר של קבלה מעשית, אף על פי כן אינו משתמש בו, רק סומך על אמונה, שהוא עולה על הכל, וכמו שכתוב (תהלים ק"ט) כל מצוותיך אמונה, ומי שיש לו אמונה שלימה וברורה בהקדוש ברוך הוא, אינו מפחד משום בריה או משדים כלל.

והמדברים שיש ביניהם היו מפתים את נכד הזקן הנ"ל, באשר שיש לך בנות גדולות ואין לך לפרנסם ולהשיאם, על כן השתמש בזה הספר, והוא לא היה יודע שהם מפתים אותו, וסבר שלבו מייעצו לזה, ונסע לאביו זקנו על קברו, ושאל אותו: באשר שהנחת צואה שלא להשתמש עם הספר, רק שיהיה לנו אמונה בהשם יתברך, ועתה הלב מפתה אותי להשתמש בו, ענה אותו (הזקן הנפטר הנ"ל): אף על פי שיש לך כח להשתמש בו בקדושה, מוטב שיהיה לך אמונה בהשם יתברך ואל תשתמש בו, והשם יתברך יעזר לך, ועשה כן, כי זהו מעלת השתטחות על קברי צדיקים, לבוא למקום קבורתם ולספר כל פנימיות לבבו לפניהם, שעל ידי זה יכול לקבל עצות טובות, ולהמשיך על עצמו חסדים ורחמים אף על פי שאינו ראוי, וכמובא בספר המדות (אות צדיק סי' קע"ג), על ידי

השתמחות על קברי הצדיקים, הקדוש ברוך הוא עושה לו טובות, אף על פי שאינו ראוי לכך, ועיקר העצה שמקבלים מהם הוא אמונה, וכמו שכתוב (ישעיה כ"ה) אודה שמך כי עשית פלא עצות מרחוק אמונה אומן, ואמונה הוא רפואה לכל, ומושיע האדם מכל צרותיו, וכמובא בדברי רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ה') שהעיקר הוא אמונה, ויש סובלאי חלאים שיש להם מכות מופלאות, והם סובלים רק בשביל נפילת האמונה, וכשזוכה לאמונה זוכה לרפואה, עיין שם.

וגם רפואת הנפש, היינו לינצל מחטאים ועוונות, תלוי באמונה, כי כשאדם יש לו אמונה ברורה שהקדוש ברוך הוא נמצא עמו ואלו, בוודאי לא יבא לידי חטא, ויזהר מאד בכל דרכיו, כי הלא הקדוש ברוך הוא מסתכל עליו ורואה כל מעשיו, וכמו שאמר יוסף הצדיק (בראשית ל"ט) ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלקים, ואיתא במדרש (בראשית רבה פרשה פ"ז סי' ה') שאשת פוטיפר כיסתה פני אליל שהיה בחדרה בסדין, ואמרה ליוסף הגנה אין האליל רואה, ואמר לה יוסף הצדיק, אבל על הקדוש ברוך הוא נאמר (זכריה ד') עיני ה' המה משוטמים בכל הארץ, והוא רואה הכל, ואיך אפשר לחטוא לפניו, ואיתא עוד במדרש, משל לסומא שהריח ריח של בשר צלי וביקש ממשמשו להביא לו אפילו מן הגזל, ואמר לו, איך אפשר הרי רואים, ואמר הסומא אבל אני איני רואה, ואמר לו משמשו, טיפש אתה, אבל אחרים רואים, וכן הוא באמונה, שמי שמרגיש שהקדוש ברוך הוא רואה כל מעשיו, בוודאי לא יבוא לידי חטא, והקדוש ברוך הוא יזכינו לבוא לידי אמונה שלימה וברורה, עדי נזכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, ולהיות חבוק ודבוק בו יתברך באמת מעתה ועד עולם אמן ואמן.



סעודה שלישית פרשת משפטים ה'תשס"ט

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש ג"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ט"ו המדבר מהעלאת מדת היראה על ידי משפט, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), מי שרוצה למעם מעם אור הגנוז, היינו סודות התורה שיתגלה לעתיד, צריך להעלות מדת היראה לשרשה: ובמה מעלין את היראה? בבחינת משפט, כמו שכתוב (משלי כט): "מלך במשפט יעמיד ארץ", וארץ הוא בחינת יראה, כמו שכתוב (תהלים ע"ו): "ארץ יראה", היינו שישפוט את כל עסקיו, כמו שכתוב (שם ק"ב): "יכלכל דבריו במשפט", היינו שישפוט וידין בעצמו כל עסקיו, ובזה יסיר מעליו כל הפחדים, ויעלה בחינת יראה ברה ונקה, ותשאר אך יראת השם ולא יראה אחרת, עיין שם כל זאת בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה בתורה זו, איך זוכין גם היום למעום מעם של סודות התורה שעתידן להתגלות לעתיד לבא, שנקראין "אורייתא דעתיקא סתימאה" (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל"ג), שהם חידושי תורה המגלים אמתת מציאותו יתברך מכל דבר שבעולם, והוא על ידי שמעלין מדת היראה לשרשה, שלא יהיה לאדם שום יראה חיצונה משום דבר שבעולם, לא משר ולא משופט ולא מגנבים ולא משום חיה רעה, אלא יהיה לו יראת שמים בלבד, שיראה ויפחד רק ממנו יתברך לבד ומהדר גאונו יתברך, כי כפי שאדם מנקה עצמו מכל מיני יראות חיצוניות, ואין לו רק יראת שמים לבד, כן מתחיל למעום מעם סודות התורה שעתידים להתגלות לעתיד לבא, והוא חי חיי עולם הבא בעולם הזה, אשרי לו.

ואיך זוכין להגיע אל יראה עליונה זאת, על ידי משפט, היינו שישפוט כל עסקיו, אם מתנהג כרצונו יתברך או לא, שזהו ענין "התבודדות" שלימד אותנו רביז"ל, שילך בכל יום למקום פנוי שאין שם בני אדם, ויספר וישיח כל לבבו לפני השם יתברך בתמימות ובפשיטות גמור, כאשר ידבר איש לרעהו והבן אל אביו, ויספר אל השם יתברך כל אשר עובר עליו, וכל מה שעושה נגד רצונו יתברך חס ושלום, ואז משיחה זאת יצא טובה כפולה ומכופלת, ראשון, שיעמדו כל מעשיו לפני עיניו, ויתבייש מאד ממעשיו הרעים, כי כאשר יספר כל לבבו לפני השם יתברך, ויפרש כל מעשיו לפניו יתברך, יתבייש מאד על מעשיו הרעים, ויבקש ממנו יתברך מחילה וכפרה עליהם, ואז מובטח שלא יזוז משם עד שיומחלו לו, כי וידוי דברים ממתיק מעליו כל הדינים, וכמובא בזוהר (בא מ"א), כאשר אדם מתוודה לפני השם יתברך על מעשיו הרעים, כשבא אחר כך המלאך לקמרג עליו, אומר לו השם יתברך, האיש בעצמו כבר סיפר לי הכל, והמלאך מוכרח להסתלק בבושה, נמצא שעל ידי שאדם שופט עצמו זוכה לכפרת עוונות באמת.

והמוכה השנית שיוצא מבחינת משפט היא, שעל ידי שאדם מתבודד עמו יתברך, ומתבונן בכל מעשיו, מתחיל להתנצל ולומר מענות יפות לפני השם יתברך למה בא לידי חטא ועון חס ושלום, ומלמד על עצמו זכות, ודן עצמו לכף טובה, ובוה ממתיק מעל עצמו הדין, כי כשאדם בא להתבודד עמו יתברך, ועושה חשבון הנפש על מעשיו, עליו לחשוב כאילו עומד עכשיו לפני הבית דין שלמעלה, ועושים עמו דין תורה, ואם כן עליו למעון כל המענות שיש לו, כדי שיוצא זכאי במשפט, כי כמו בדין תורה בבית דין של מטה, בוודאי צריך למעון כל מענותיו, וללמד כל מיני זכויות על עצמו, כי אם ישב בשקט ולא יאמר שום דבר נגד בעל דינו, בוודאי יפסיד הדין תורה, ויצא חייב בדין, כי שתיקה כהודאה, אבל אם יספר לפני הבית דין כל מה שעבר עליו, ויאמר כל מיני מענות להוכיח שהצדק עמו, אזי בוודאי יצא משפט אמת, ויומתק הדין, וכן הוא בבית דין של מעלה, שצריך למעון כל מיני מענות ואמתלאות לפני בית דין של מעלה, ואם יקמרגו עליו למה בא לידי חטא, יגיד להם, שבא לידי חטא מפני שהוא בשר ודם ויש לו יצר הרע גדול, ואז אין למלאכי מעלה רשות לקמרגו, שאין להם הנסיונות קשות ומרות שיש לבני אדם בזה העולם הגשמי, נמצא כשאדם מתבונן במעשיו, ועושה בעצמו משפט, עומדים לפני עיניו גם לימודי זכויות הרבה, מה הביא אותו לידי חטא חס ושלום, ויש לו למעון מענות אלו בתקיפות לפני הבית דין של מעלה, כגון בחור יכול למעון שבא לידי חטא מחמת שאין לו שידוך, ועני יכול למעון שבא לידי חטא מחמת שסובל עניות ודחקות, וכן כל אדם לפני הענין שלו, נמצא שבחינת משפט, שעושה משפט בעצמו, עוזר לאדם לצאת מכף חוב לכף זכות, וממתיק מעל עצמו כל הדינים לגמרי.

וזהו עבודת צדיקי הדור, שתמיד מלמדים זכות על נשמות ישראל, ומוענים לפני הבית דין מעלה שאסור לדון נשמות ישראל לכף חובה, שהרי יש להם נסיונות קשים ומרים, וקשה להם לעמוד בנסיון ולא לבא לידי חטא חס ושלום, ועל ידי זה ממתיקים הדינים מעל נשמות ישראל וממשיכים עליהם חסדים ורחמים גמורים, נמצא שעל ידי בחינת משפט, שאדם שופט ודן עצמו בכל עת על כל מעשיו, ומתבונן היטיב על דרכיו אם מתנהג כשורה או לא, וגם מלמד על עצמו זכות, ומוען מענותיו לפני הבית של מעלה בתקיפות גדולה, הוא מעלה מדת היראה לשורשה, וממתיק מעל עצמו כל מיני דינים קשים ומרים, וממשיך על עצמו רחמים וחסדים, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (ספרי שופטים) כשיש דין למטה אין דין למעלה, ולכן אשרי המתבודד עצמו עם השם יתברך בכל עת, ומפרש כל שיחתו לפניו יתברך בתמימות ובפשימות גמורה, ומלמד על עצמו כל זכויות, כי אז יפטר מעל עצמו כל הדינים, ויעלה מדת היראה לשורשה, עד שיתגלה לו סודות התורה שעתידים להתגלות לעתיד לבא, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה כתיב (שמות כ"א) **ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם, ופירש"י**, כשולחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם, עיין שם, ויש לדקדק, וכי כל המשפטים הנאמרים בפרשה זו שייכים לכל אדם, הרי רובם ככולם תלויים בבעלי המשפט, שהם הדיינים, ולמה צריכין להשימם לפני כל אחד ואחד כשולחן הערוך ומוכן לאכול, אבל על פי דברי רביז"ל מובן הענין מאד, כי **"המשפטים"** בוודאי שייכים לכל אדם בכל זמן, כי צריך לשפוט עצמו בכל עת בכל מה שעושה, ולדמות כאילו עומד עכשיו לפני הבית דין מעלה ומסדר טענותיו לפניהם, ולכן בוודאי צריך הצדיק, שהוא משה רבינו, לשים לפניהם כל המשפטים, וללמד אותם לימודי זכות ומענות ישרות איך יוכלו להמתיק מעליהם הדינים, כי על ידי שיעסקו תמיד בעבודת **"המשפט"**, שהוא תפילה והתבודדות להשם יתברך, וישפטו עצמם בכל עת, על ידי זה יזכו להעלות מדת היראה לשורשה, ולטעום טעם סודות התורה שעתידים להתגלות לעתיד לבא, שזהו מה שפירש"י, לא תעלה על דעתך לומר, אשנה להם הפרק וההלכה ב' או ג' פעמים, ואיני מטריח עצמי להבינם מעמי הדבר ופירושו, לכך נאמר **אשר תשים לפניהם וכו'**, עיין שם, כי משה רבינו נצטווה לגלות להם מעמי הדברים ופירושיהם, שהם סודות התורה שעתידים להתגלות לעתיד לבא, כי על ידי שמקבלים לימודי המשפט מפי הצדיק האמת, יודעים איך להעלות מדת היראה לשורשה, ועל ידי זה מתגלים סודות התורה של לעתיד לבא.

וזה מה שמובא בבעל המורים (פסוק א'), **ואלה, נוטריקון, ו'חייב אדם לחקור ה'דין**, כי חייב כל אדם לחקור ולהתבונן בכל פעם שמדת הדין ממשמש ובא אליו, כשמוגיע אליו איזה צער ויסורין חס ושלום, למה הגיע לו כזאת, שבוודאי אין זה אלא מחמת מעשיו שאינם טובים, ואז עליו לעשות משפט, ולהתבודד עמו יתברך, ולהתוודות לפניו, וגם למצוא כל מיני זכויות על עצמו, שזהו המשך דברי בעל המורים, **המשפטים, נוטריקון, ה'דין מ'צווה ש'עשה פ'שרה ט'רם י'עשה מ'שפט, אשר, נוטריקון, א'ם ש'ניהם ר'וצים**, כי אז בשעת התבודדות, אדם נעשה כמו דיין, ועליו לעשות פשרה בין היצר טוב והיצר הרע, שלא יצא עליו דין קשה חס ושלום, כי מצד אחד צריך לשפוט עצמו בכל עת, ולהתוודות בפה מלא על כל אשר עשה לא כהוגן, אבל מצד שני ידין עצמו לכף זכות, וימליץ כל מיני המלצות טובות על עצמו, שזהו כמו פשרה בין שני הצדדים, **תשים, נוטריקון, ת'שמע ש'ניהם י'חד מ'דברים**, כי צריכין לשמוע תמיד שני הצדדים, ולדון ולשפוט מצד אחד, ולהמליץ טוב מצד שני, **לפניהם, נוטריקון, ל'א פ'ני נ'דיב י'הדר ה'תנכר מ'הם**, כי אין להתפעל בפני שום מקטרג המתגדל ומתהדר על האדם, רק יתנכר ממנו ויטעון את כל אשר יש לו למעון, כי כל יהודי חשוב ויקר בעיני השם יתברך מאד, ואין שום יחוס לעשיר או

לעני בדין, וכמו שכתוב (ויקרא י"ט), לא תשא פני דל ולא תהדר פני גדול, כי כל אחד יש לו הנסיונות שלו כפי ענינו, ועליו לטעון טענות חזקות וברורות לפני הבית של מעלה, וידין עצמו לכף זכות, ואז יצא משפט ברור, וימתיק מעל עצמו כל מיני דינים קשים ומרים, וימשיך על עצמו רחמים וחסדים גמורים, והשם יתברך יזכינו להגיע לתיקון המשפט, שבו תלוי הגאולה, וכמו שכתוב (ישעיה א') ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה, ונזכה לקבל פני משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

